Çiğli İşçi Bülteni

İşçi Bülteni Özel Sayı: 624 * Fiyatı: 25 Kr * Kasım 2010

Metal sektöründe Toplu Sözleşme görüşmeleri başladı!

İçinde bulunduğumuz sonbahar aylarında işçi sınıfının en önemli gündemlerinden birini Eylül ayında başlayan metal sektöründeki toplu sözleşme süreci oluşturuyor. Her iki yılda yapılan metal toplu sözleşmesi sektördeki üç sendikaya üye yaklaşık 130 bin metal işçisinin yanısıra, metal sektörünün ülke ekonomisi içinde tuttuğu özel ağırlıktan ötürü, aslında tüm işçi sınıfını doğrudan ilgilendiriyor. Burada belirlenen ücret ve sosyal haklar düzeyi örgütsüz olan milyonlarca işçi ve emekçiye verilecek haklar açısından bir ölçü işlevi görüyor.

Son iki yıldır işçi sınıfının yaşamına dünya düzeyinde ve ülkemizde yaşanan ekonomik kriz damgasını vurdu. Hala devam eden kriz döneminde ülkemizde, bir buçuk milyonu aşkın işçi işten atıldı. Aldığımız ücretlerin gerçek alım düzeyi düştü, temel gıda maddelerinin fiyatı oldukça yükseldi. İşçi sınıfının ücretlerine ise ya iki yıl boyunca hiç zam yapılmadı ya da yapılan ücret artışları yüzde 4-5'i geçmedi. Krizin işçi ve emekçiler açısından yarattığı

sonuçlar böylcykcn patronlar açısından sonuçlar bambaşka oldu. Birçok büyük işletme son iki yıl içerisinde büyük çapta işçi çıkarmasına rağmen üretim miktarını ikiye katladı ve kar rekorları kırdı.

Yani kriz döneminin en kazançlıları metal patronları olurken en çok kaybedenleri işçi sınıfı ve en başta da metal işçileri oldular. Attıkları işçinin yaptığı işi geriye kalan işçilerin sırtına yıkarak, çalışma saatlerini uzatıp fazla mesai ücretlerini gasp ederek son iki yılda işçi sınıfını yoğun bir sömürüye tabii tuttular. Bu sayede üretim rekorları kırıp karlarını kriz öncesi döneme göre katlamış oldular.

İşçi ve emekçiler açısından kriz süreci hala daha bütün ağırlığıyla devam ediyorken patronlar krizi fırsat bilerek, çalışma yaşamını kendi çıkarlarına uygun bir biçimde yeniden düzenlemenin hazırlıklarını yapıyorlar. Başta kıdem tazminatının gasp edilmesi, emeklilik hakkının ortadan kaldırılması, çalışma sürelerinin esnekleştirilmesi, kiralık işçi bürolarının kurulması ve daha bir çok yeni saldırı için patronlar sendikası şimdiden hükümetle birlikte çalışmalarını sürdürüyor.

İşte 130 bin metal işçisini ilgilendiren toplu sözleşme dönemi böyle bir dönemde başladı. Toplu sözleşme Metal Eşya Sanayicileri Sendikası (MESS) ile metal işçilerinin sendikaları olan Birleşik Metal İşçileri Sendikası, Türk Metal Sendikası ve Çelik-İş Sendikaları arasında düzenleniyor. MESS açısından sözleşmenin esas önemli tarafını işçinin tam bir kuralsızlık içinde çalışması anlamına gelen esnek çalışma koşullarının hayata geçirilmesi oluşturuyor.

Deneme süresinin 2 aydan 4 aya çıkarılması, 4 ikramiye alan işçinin ikramiyesinin ikiye düşmesi, çalışma zamanının ve sürelerinin fabrikanın sipariş düzeyine göre belirlenmesi, denkleştirme ve telafi çalışmasının uygulanması, sendikalı işyerlerinde fazla mesaiye uygulanan yüzde yüzlük zammın yüzde elliye düşürülmesi MESS'in hayata geçirmek istediği esnek çalışma uygulamasının başlıca unsurlarını oluşturuyor. Elbette saldırı metal işçileriyle sınırlı bir saldırı değildir. Eğer MESS'in bu dayatmaları hayata geçerse bu aslında saldırıların sadece metal sektöründe değil bütün işçilerin karşısında geleceği anlamını taşıyor.

MESS'in bu dayatmalarına karşılık, sendikalardan şimdiye kadar güçlü bir tepki ortaya çıkmadı. Çelik Türk Metal sendikası tam anlamıyla patronlar örgütü olan MESS'le işbirliği yapıyor ve hiçbir biçimde işçilerin çıkarını savunmuyor. Türk Metal sendikasına üye olan iş yerlerinde, işçilerin ücreti asgari ücretin biraz üstündedir, ancak her türlü esnek çalışma uygulaması işçilerin itirazına rağmen bizzat sendikanın izni ile uygulanıyor. Aynı işi yapan eski işçilerle genç ve yeni işçilerin ücretleri arasında büyük bir uçurum oluştu. Bir çok işyerlerinde bulunan taşeron işçi sayısı sendikalı ve kadrolu işçilerin sayısını geçti. Daha da kötüsü bazı fabrikalarda kriz bahanesiyle patron ve Türk Metal sendikası iş birliğiyle işçilerin ücretleri aşağıya çekildi.

Toplu sözleşme dönemi bu kötü koşul ve uygulamaları ortadan kaldırmanın bir çok imkanını taşımasına karşılık üç sendikanın üçünün de MESS'e sunduğu TİS taslakları metal işçilerinin biriken sorunlarını çözmekten ve beklentilerini karşılamaktan uzaktır. Özellikle Türk Metal Sendikası, hazırladığı taslakta işçilerin taleplerini değil MESS'in yararını hesap etmiştir. Ücretlere istediği zam oranı %5+25 kuruş, sosyal haklara ise %16 düzeyindedir. Bu Türk Metal Sendikası üyesi olan işçilerle dalga geçmek demektir.

Birleşik Metal sendikası ise Türk Metal'e göre daha iyi bir taslak hazırlamış olmasına rağmen ileri sürdüğü talepler metal işçilerinin beklentilerinin tam olarak karşılamamaktadır. Dahası Birleşik Metal-İş'in ileri sürdüğü talepler ancak kararlı bir mücadele ile kazanılabilecekken, sendika bundan uzak durmaktadır.

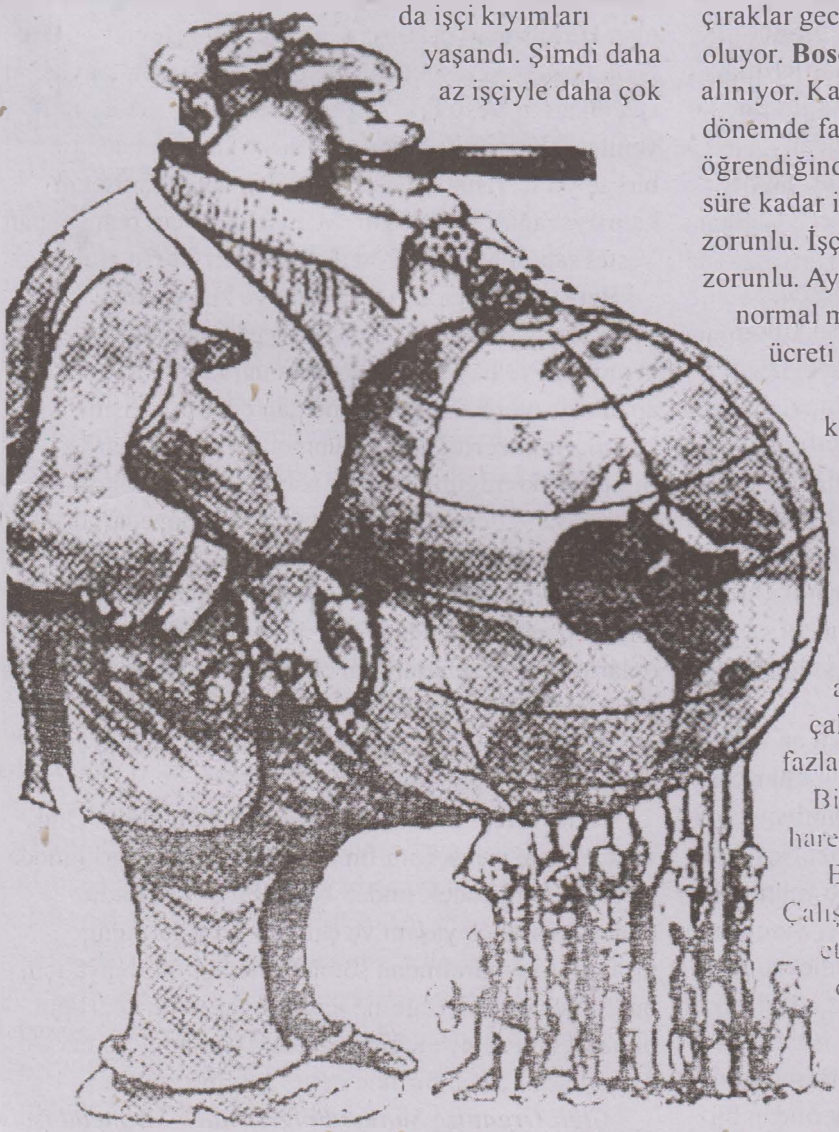
O halde iş bir kez daha metal işçilerinin kendisine düşmektedir. MESS'in metal işçilerine yönelik tüm dayatmalarını ancak işçilerin kararlı mücadelesi ile geri çektirilebiliriz. İşçilerin gerçek talepleri, işgalli, grevli ve direnişçi bir tutumla kazanılabilir. Fabrikalarda mümkün olduğunca geniş birliktelikler kurmalı işçilerin hep beraber hareket etmesini sağlayacak komiteler ve komisyonlar kurmalıyız.

Bunları hızla hayata geçirmek için harekete geçelim. Soyunma odalarına, tezgahlara ve herkesin görebileceği yerlere gizlice taleplerimizi ifade eden yazılar yazalım. Sendikacıları bizim gerçek taleplerimizi savunması için, telefon, mail, dilekçe ve mektup yağmuruna tutalım. Çevre fabrikalarda diğer sendikalara üye olan ve başka mücadele etmek isteyen metal işçileriyle irtibata geçip birlikte neler yapabileceğimizi konuşmaya çalışalım. Geleceğimizin belirlendiği toplu sözleşme görüşmelerini masa başı pazarlıklarına bırakmayalım. Toplu sözleşme masasını fabrika sokaklarına ve eylem alanlarına kuralım, bu biçimde kendi sözümüzü söyleyelim.

Ege´nin yüz karaları!

Ege Bölgesi'nde her sene ilk yüze giren firmalar açıklanır. Yeni Asır gazetesinde "Ege'nin yüz akları" adlı ekinde bu liste açıklanır ve her firmanın yetkilileriyle yapılan röportajlar yayınlanır. Bu sene de ilk yüz firma açıklandı. Birincilik yine **Tüpraş**'ta ikinci ve üçüncü sırayı, **Vestel**, **Habaş** alıyor. Her şirket, birbirinden ayrı mal üretse de hepsi büyüyüp, dünya markası olmak, sektörde tek isim olmak, bunun için daha fazla kazanmak ve işçilerini daha fazla sömürmek çabasında birleşirler. Tek bir şeyde birleşiyorlar işçinin alınterinin ve emeğinin sömürülmesinde!

Tüpraş ve Petkim'e bakalım. ÷zelleştirildiler. Ardından, özelleştirilen her yerde olduğu gibi, buralarda da işçi kıyımları yaşandı. Şimdi daha az işçiyle daha çok iş yapıyorlar. Tabi işçiyi daha fazla sömürerek. Vestel dünya markası. Yoğun mesailer, düşük ücretleri (çoğu işçinin asgari ücret aldığı bir yer), ikramiye vb. gibi sosyal hakların olmadığı ve işçi kıyımıyla dünya markası oluyor. Habaş'ta çalışanların dörtte üçü taşerona bağlı çalışıyor. Her anlamda iş güvencesi yok, bu yüzden iş kazası çok. Habaş, işçinin alınteriyle, kanıyla "Ege'nin yüz akı" oluyor.

"Egenin" başka "yüz akları" da **BMC** ve **Tirsan**. Bu fabrikalarda çıraklar önemli bir yer tutuyor. BMC'de bu yıl ki çırak sayısı 190, Tirsan'da ise 32'dir. Çıraklar bir işçinin yaptığı işi yapsa bile, diğer işçilerin aldığının üçte birini alıyor. Yasak olmasına karşın Tirsan'da çıraklar gece mesaisine bırakılıyor. Bu mesailer zorunlu oluyor. **Bosch**, **Ariston**'da, 6 ay süreyle geçici işçi alınıyor. Kadrolu işçiler geçici işçilerin yeni işe alındığı dönemde fazla mesaiye kalıyor. Geçici işçiler işi öğrendiğinde ise, kadrolu işçiler, fazla mesaiye kaldığı süre kadar izinli oluyor. Tabi hem fazla mesai, hem izin zorunlu. İşçiye fazla mesai parası vermemek için zorunlu. Aynı zamanda böylece fazla mesai ücreti de normal mesai ücretiyle eşitleniyor. Geçici işçinin ücreti ise asgari ücret.

Röportajlarda, bu firmaların ne kadar kazandığı ve yeni yatırımlarda bulunduğu söylenirken, ücretlere zam dönemi geldiğinde, biz işçilere, kazanamadıklarını söylüyorlar. Patronun bize söylediğinin yalan olduğunu bilsek de, örgütlü olup birlikte hareket etmediğimizden hiçbir şey yapamıyor, yapmıyoruz. Sonuçta zam almadan, ağırlaşan çalışma koşullarında çalışıyoruz. ÷rgütsüz olduğumuz için bizi daha fazla sömürenler, Ege'nin yüz akları oluyorlar.

Biz işçilerin yüzü ancak örgütlenip, birlikte hareket edersek ağarır.

Biz işçilerin kurtuluşu birliğindedir.

Çalıştığımız fabrikalarda örgütlenmek, mücadele etmek ve sendikalaşmak patronaların karını düşürür, ama biz kazanırız işçiler kazanır.

Manisa Organize Sanayi Bölgesi'nden bir işçi

Türkiye'nin en zengin 10 kişisi açıklandı...

Peki en fakir 10 kişi kim?

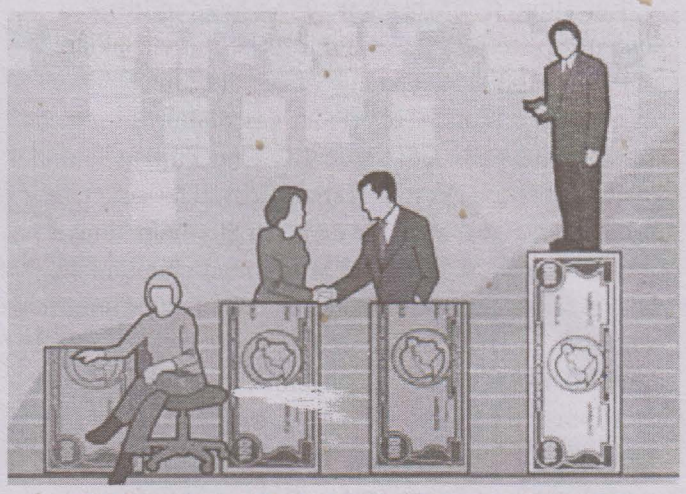
Koç, Sabancı, Şahenk, Ülker, Tara, Eczacıbaşı, Yazıcı, Dinçkök, Özilhan aileleri ne kadar tanıdık isimler değil mi? Bu isimler 2009 yılının en zengin ilk on ismi ve milyarlarca doların sahipleri!

"Ekonomist" dergisinin her sene yaptığı araştırmaların sonuçları bunlar. Tabii araştırmanın başka boyutları da var. 2009 yılı krizin etkilerinin yavaş yavaş azaldığı bir döneme denk geliyor. Bu dönemde bu zenginlerin servetleri % 35 arttı. Bu oran Kardemir işçilerinin düşürülen maaş oranlarıyla aynı! Yani onların zenginliğinin sebebi bizim fakirliğimiz bizim fakirliğimizin sebebi onların zenginliğidir.

Peki servetleri bu kadar nasıl arttı. Kendimizi bildik bileli bu ülkenin en zenginleri hep aynı. Biri birinci dünya savaşında Türk askerlerine kurtlu peynirlerin kurtlarını ayıklayıp satarak zengin olan **Koç** ailesidir. Diğeri Türkiye de bulunan onbinlerce bakkaldan biriyken, diğer küçük bakkallar gibi Migroslar, Şoklar karşısında batmamış ve uluslararası ortaklıklarıyla yükselen -SA- **Sabancı** olmuştur.

Yine her alanda faaliyet yürüten **Doğuş** grubu ve İslami yeşil sermaye temsilcilerinden biri olan **Ülker** grubu ilk 10'un içerisindeler. Türkiye'deki televizyon ve gazetelerin önemli bir bölümünü elinde tutan, dizileri ve saçma sapan programlarıyla, zenginler sınıfından yana yayın yapan Aydın Doğan. Söz TÜSİAD'dan açılınca sayılan ilk 2 isim olan Sabancı ve Koç'tan sonra gelen isim Bülent **Eczacıbaşı** yani Eczacıbaşı Holding. Özellikle Genel Sağlık Sigortası ve hükümetin yeni sağlık politikası nedeniyle ilaç sektöründeki büyüme %15'i aştı. Ve bu büyümeden en büyük pastayı kapanlardan biri de Eczacıbaşı oldu.

Parası olanı saymak kolay. Peki bu ülkenin en fakir 10 kişisi kim? Saymak mümkün mü? Saymak mümkün değil. Neden? Çünkü en fakirlerin sayısının milyonlarca işçi-işsiz emekçiler hep birlikte oluşturuyoruz. Nasıl bu kadar zenginleşti bu adamlar? Bu adamlar ne yaptılar ki o kadar zengin oldular? Daha tanıdık örnekler verelim mi, nasıl mı? Daha yakından ve iyi anlatabilmek için şuna bakalım. Listenin 11.sırasında sürekli iş kazalarıyla gündeme gelen Tuzla tersanelerıyle yarışan, işçinin canının beş para değerinin olmadığı Hamdi Başaran'ın patron olduğu en büyük demir çelik fabrikalarından biri

olan **Habaş** geliyor. Başka biri ise 1000 işçiyi ve 70'ten fazla fason işyerini kendisine bağlı çalıştıran, 3 ayda bir işçi çıkartan **Vestel**. Vestel'de o kadar sık işçi atılıp yenileri alınıyor ki Manisa da yaşayanlar arasında birkaç yıl içerisinde Vestel'de çalışmayan kimsenin kalmayacağını söyleniyor. Manisalı işçilere bunu yapan Vestel sahibi Mustafa Nazif Zorlu'nun **Zorlu** Holdingi.

Hepsinin zenginliği bir bütün ve zincirleme. Medyasıyla beynimizi uyuşturup gece-gündüz çalıştırıp, beynimizi ve hayatımızı dumura uğratarak bizi aptallaştırıyorlar. İnsanlığımızdan çıkarıp çalışma koşullarının zorluğunu düşünmemizi istemeyen iliğimize, kemiğimize kadar sömüren, ürettiklerimizi satarak servetlerine servet katan bu sermayedarlar. Bugünkü yaşadığımız bütün yoksulluğun ve çektiğimiz bütün çilenin sorumlusu bunlardır. Bizler de bunları bize yapanlara karşı hep sustuk seyirci kaldık. Yani onların gerçek zenginliğini çalışarak kendi alınterimizle biz kazandırdık. Onları suskunluğumuzla örgütsüzlüğümüzle ve dağınıklılığımızla zengin ettik. Etmeye de devam ediyoruz.

Artık yeter! Bu saltanat düzeni yıkılmalıdır. Onu yıkacak güç ise işçi sınıfının ve emekçilerin birliğinden ve örgütlü mücadelesinden başka bir şey değildir. Öyleyse insanca yaşam ve çalışma koşulları için, insanın insan tarafından sömürülmediği bir dünya için onurumuz ve geleceğimiz için zenginlik ve fakirliğin olmadığı bir dünya için bu saltanat düzenini yıkma mücadelesine hep birlikte omuz verelim.

Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'nden bir metal işçisi

Referandum bitti, ne değişi?

Ülkemizin başbakanı, sevgili yurttaşlarının, sevgili vatandaşlarının, karşısına çıktı ve onu televizyondan izledik ve şaşırdık. Çünkü başbakan ağlıyordu. Biraz dinledikten sonra konuyu ufak bir çocuk bile çözmüştü. Çünkü utanarak ve sıkılarak dinledim ben onun sarfettiği yalanlarını. O dönemde asılan insanlardan bahsediyordu. Ve yalan üstüne yalan sözler sarfediyordu. O da yetiyormuş gibi ağlıyordu.

O yıllarda alkış tutan biri nasıl olur da bu kadar değişime girdi. Hiç dikkat ettiniz mi Erdal Eren'den bahsetti ama yaşından değil. Henüz onyedisindeydi. Yasalarçocuk diye asamıyorlardı çünkü yasada böyleb irşey yoktu on yedisindeydi çünkü. Ama şunu iyi biliyorlardı "yasaları biz koyduk biz çevririz" ve öyle de yaptılar: Yaşını büyültüp astılar! Hiç acımadan! Çünkü o genç bir komünistti. Referandum öncesinde Erdal Erenleri kullanarak propoganda yaptılar ve mitinglerinde de sahte gözyaşı akıttılar.

Hatırlarmısınız bir vatandaşımız "anamız ağlıyor" demişti. Çoğumuz anımsamışızdır sarfettiği kelimeyi. (dikkat) Arkadaşlar aynı başbakandan sözediyoruz "ananı da al gi" diyen başbakandan bahsediyoruz. Bunun gibi bir çok vatandaşı aşağılamaktan mutlu olan başbakan ve onun şakşakcısı gurubu nasıl oldu da bir anda 1980li yıllarda katledilenleri hatırlayıverdi. Size de çıkarcı bir aldatma gibi gelmedi mi?

Referandum sürecinde, anayasada değişecek maddeler, görev alacak kişiler vb. Onlar bunlar şöyledir, böyledir dendi. Onlarca yalan dolan söylendiç Ne değişt?

O süreçte harcanılan paralar kimlerin cebinde çıkt? AKP, CHP, MHP vb.partilerin kendi cebinden mi yoksa işçilerin vergileri ile dolan devlet hazinesinden mi? Yanlış üstüne yanlış yapılan bu ülkede yaşamak ve yaşatmak zor olsa gerek diye düşünüyorum. İşsizlik, yoksulluk bir anda unutuldu,herkes evet-hayır kavgasına düştü.

Sanki, herkesin işi gücü dört dörtlükmüşcesine herkes politikacı kesiliverdi. Ve çok biliyormuş gibi yorumlar yapmaya başaldı, neden evet neden hayır diye. İnanın her kafadan bir ses çıkıyordu ve kimse bilmiyordu. Bilenler de zaten kararını vermişti: Boykot! Çünkü kimsenin bu ülkede yargılanamayacağını ve yalanların değişmeyeceğini iyi biliyorlardı. Hükümet çıkarları doğrultusunda kimsenin gözünün yaşına bile bakmayacağını iyi biliyorlardı. Boykot diyen kesim. Şöyle bir örnek vereyim not: *bir işçinin sendikalı olması anayasal bir haktır.*

Evet cephesini de hayır cephesini de destekleyen işçi emekçi var, böyle bir sendikal faaliyette bulunmş. Veya bulunmamışsa bile bulunsun ki neden boykot ettiğimizi yaşayarak anlasınlar lütfen.

Anayasa diyor ki "biz yasayı çıkardık" ama imam bildiğini okur misalı.

Yoksul halkın yanında sadece onu anlayan yoksul halk var. Onunla o zor koşullarda çalışıp onun gibi düşünenler ancak onu anlar ve onun yanında aynı safı tutar.

Referandum bitti ne değişti? Hükümetin istediği yasalar yürürlüğe girdi. Sağlık gaspları, taşeronlaştırma vb. Patronlar istediği gib at koşturmaya başladı.

Bizler böyle örgütsüz kaldığımız için bazı gerçekleri ne yazık ki görmezden geldiğimz için ki bazılarının ekmeğine yağ sürüyoruz. Tabiri caizse bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın derdinden çıkalım ve biraz kendimiz i yargılayalım.

Hak verilmez alınır o da hepimizin elini taşın altına koymasıyla mümkün olacaktır. Yaşasın işçilerin birliği!

Çiğli Organize Sanayi'nden bir tekstil işçisi

Sosyal barış ortamı istemiyoruz!

8 Haziran 2010 tarihinde Ekonomik Koordinasyon Kurulu tarafından hazırlanan "Ulusal İstihdam Stratejisi" saldırı programının ardından sermayedarlar, Eylül ayında yapılan toplantılarla beraber işçi ve emekçilere yönelik yeni bir saldırı hazırlığı içinde olduklarını gösterdiler. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Ömer Dinçer'in yaptığı açıklamayla Ulusal İstihdam Stratejisinin ana hedefleri de açığa çıktı.

Çalışma hayatının esnekleştirilmesi, maliyetlerin düşürülmesi, büyüme sağlanması için firmaların rekabete teşviki" gibi ifadelerle sermaye ve AKP hükümetinin "uzlaşma" adı altında sendikaları da yanına alarak planlarını hayata geçirmek istediği görülüyor. "sosyal barışı bozmadan" bunu gerçekleştirmek istediğini söyleyen bu emek düşmanları kısacası bu saldırıları sessiz, sedasız, tepkisiz, emekçileri uyandırmadan yapmak isdediklerini de belirtmiş oluyorlar.

Yani gizli saklı hayata geçirilecek olan Ulusal İstihdam Stratejisi'nin temel hedefleri şunlar:

-Kıdem tazminatının yeniden düzenlenmesi

-Özel istihdam büroları ile geçici iş ilişkisi kurulması(Kiralık işçi ugulaması)

-İşsizlik fonunda biriken paranın sermayedarlar tarafından rahatça kullanılması

-Esnek çalışma uygulamalarının sorunsuz hayata geçirilmesi

-Bölgesel asgari ücret uygulaması için zemin hazırlanması

Yani kiralık işçi uygalamasını başlatmak, kıdem hakkını ortadan kaldırmak, güvencesiz ve esnek çalışmanın önünü açmaktır Ulusal İstihdam Stratejisi ile hedeflenen. Hiç "işsizliği kaldırıyoruz, istihdamı artırıyoruz", gibi yalanlarla kandıramazlar. Sermayenin de, AKP hükümetinin de, İMF'nin de tek bir ağızdan söyledikleri şey şudur: Daha fazla kan, daha fazla kar istiyoruz!

"Sosyal barış ortamı" denilen şeyi asıl biz sormak istiyoruz?

Tersanelerde, deneme filikalarında kum torbaları yerine işçilerin kullanılması mı? Tersanede havuza düşen işçinin cesedini, 4 gün sonra bulduktan sonra "aslında sorunları vardı" yalanları mı ile ört bas edilmesi mi? Ya da Şili'de 3 ay sonra sağ olarak kurtarılan maden işçilerinin karşısında, Türkiye'de maden ocaklarındaki patlamalardan sonra sermayedarın malına mülküne zarar gelmesin diye cesetlerin üstünün örtülmesi mi "sosyal barış ortamı"?

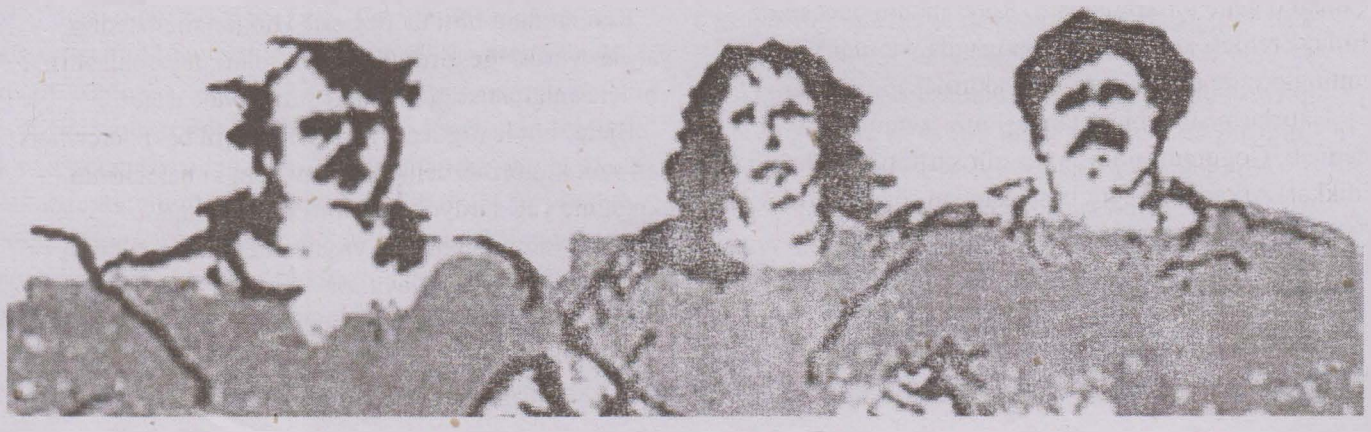
18 yaş altı çırakların 12' şer saat işçi gibi çalıştırılarak 250 lirayla avutmaya çalışmak mı? Günlerce mesaiye kalan işçinin mesai parasını, işler durulduğunda "şimdi git izin yap" diye hiçe çevirmek mi?

Buysa sermayedarların sosyal barış ortamı, biz işçi ve emekçiler sosyal barış ortamı istemiyoruz!

Sessiz kalıp sineye çekmekse bu hain saldırıları biz onların anladığı ve istediği gibi sosyal barış ortamı istemiyoruz!

Tüm işçi ve emekçileri de Ulusal İstihdam Stratejisi adı altında "istihdam sağlıyoruz, iş buluyoruz" yalanlarıyla açlığa, ölüme, sömürüye terkedenlerin karşısında sessiz kalmamaya, itiraz etmeye, ellerimizi birleştirmeye çağırıyoruz. Tüm bu saldırılara topyekün cevap vermenin yolu örgütlenmekten, birlik olmaktan geçer!

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!

Sınıf hareketinden...

İşçi ve emekçiler mevcut haklarını korumak ve yeni kazanımlar edinmek için eylemlilikler yapıp, direnişler gerçekleştiriyor. Bu yaşanan direnişleri, eylemleri başarıyla sonuçlandırmak için sınıf dayanışmasını güçlendirmek gerekiyor. Bizler bu bilinçle bakıp yaşanan direnişleri güçlendirelim ve işyerlerimizde direnişleri anlatarak, direnişçi işçilere sahip çıkalım.

Direniş içinde olan ve haklarını korumak için eylemler gerçekleştiren fabrikalardan haberler...

BETASAN: Kapitalist krizin etkilerini en çok gösterdiği yerlerinden biri de tersanelerdir. Kriz bahanesiyle onlarca işçi işten çıkarıldı. Bunlardan biride Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER) Başkan yardımcısı Zeynel Kızılaslan'dır. 6 Ağustos 2010 günü işten çıkarılan Kızılaslan 11 Ağustos 2010 günü Tuzla Gemi Tersanesi önünde direnişe başladı.

MUTAŞ: Gebze ilçesinde kurulu bulunan Mutaş Demir-Çelik fabrikasında Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlendikleri için 26 Ağustos günü direniş başlatan Mutaş işçcileri 27 Ekim günü 03.00 sıralarında fabrika işgali gerçekleştirdiler. Mutaş işçilerinin eylemi 43 saatin ardından anlaşma sonucunda eylemlerini sona erdirdiler.

TÜRKAN ALBAYRAK: İstanbul'da Paşabahçe Devlet Hastanesi'nde taşeron olarak çalışan ve 9 Temmuz 2010 günü işine son verilen Türkan Albayrak tek başına hastane önünde direnişe başlarken direniş açlık greviyle sürüyor. Albayrak direnişini sürdürüyor.

UPS KARGO: İstanbul, İzmir, Balıkesir'de başlayan direniş hala devam ediyor. İzmir UPS Kargo'da 26 Nisan 2010 tarihinden itibaren direnişe başlayan kargo işçilerinin mücadelesi devam ediyor. UPS Kargo devinde yaşanan hak gasplarına, baskılara, çalışma şartlarının kötülüğüne karşı örgütlenme haklarını kullanan ve TÜMTİS sendikasında örgütlenen işçiler UPS işverenin tüm saldırılarına karşı mücadelelerini sürdürüyor.27 işçi direnişte.

ANAKONDA: Türk ve İtalyan ortaklı Anakonda

Isıtıcı ve Pişirici Cihazları AŞ'de Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılan 6 işçi fabrika önünde direnişe başladı. Toplam 147 işçi çalışıyor. Çalışma koşullarının kötü olmasından kaynaklı sendikallaşma kararı alan işçiler patronun sendikayı öğrenmesinden dolayı 24 Eylül günü 2 işçi,26 Eylül günü de 4 işçi işten çıkarıldı. Çıkarılan işçilerin direnişlerinin 6.günü.

TESCO KİPA: Kipa çalışanları Tez Koop-İş Sendikasına üye oldular ve yetki bekliyorlar. İşverenin yetkiye itiraz etmeli üzerine birçok eylemlilikler gerçekleştiren işçilerin mücadelesi sürüyor.

DEMO PLASTİK: Bursa Demirtaş Organize Sanayi Bölgesi'nde faaliyet yürüten Demo Plastik fabrikasında sendikalaşma çalışması yürüten Petrol-İş sendikası, işten atma saldırısı ve baskıyla karşılaştı.

110 işçiden 53'nün Petrol-İş Sendikası'nda örgütlendiğini öğrenen Demo Plastik patronu 10 işçiyi işten atarken, çalışan işçilere de sendikadan istifa etmeleri yönünde baskı yapıyor. İşçiler ise mücadelelerini fabrika önünde direnişler sürdürüyor.

TEKEL: Bir grup TEKEL işçisinin "4-C'ye karşı mücadele etmeyen sınıfına ihanet eder" şiarıyla Tek Gıda-İş Genel Merkezi'nin önünde başlattıkları oturma eylemi sürüyor. Tek Gıda-İş yönetiminin uzlaşmacı ve işbirlikçi tutumunu hedefleyen bu eylem TEKEL direnişi sürecinde öncü işçiler nezdinde oluşan reflekslerin bir ürünüdür.

İşçi Bülteni Özel Sayı: 624 • Fiyatı: 25 Kr • Kasım 2010 • Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Ayten Özdoğan • EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. • Mollaşeret Mah. Simsar Sk. 5/3 Fatih/İstanbul • Tel/Fax: 0 (212) 621 74 52 • Baskı: Özdemir Mat Davutpaşa Cad Güven Sanayi sit C Blok No: 242 Topkapı İstanbul • 577 54 92